

РЕШЕНИЕ

№ 2995

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **14231** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 118, ал.2 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Н. Г. П. с адрес UK 171 В Н. S. В. CM 14 4SD, подадена чрез пълномощник, срещу Решение № 53 от 29.11.2019г. на управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалба срещу разпореждане № [ЕГН], изх. № 2115-50-22#9 от 21.10.2019г., съдържащо отказ за отпускане на наследствена пенсия на Н. П..

В жалбата се излагат доводи срещу изводите на органите на НОИ, че периодът от 01.04.2009г. до 30.06.2009г. не следва да се зачита за трудов стаж и доход на Г. М. П.. Твърди се, че като управител на [фирма] бащата на жалборподателката – Г. П. е упълномощил [фирма] за счетоводството на дружеството и че осигурителните вноски са внесени, като е подадено заявление за заверка с вх. № 4004-21-2472/13.12.2019г. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Управителят на НОИ, чрез процесуален представител юрк. Х., излага становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Допълнителни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със заявление вх. № 2115-50-22/26.03.2019г. Н. Г. П. е поискала да ѝ бъде отпусната

наследствена пенсия от починалия ѝ баща – Г. М. П.. Посочено е, че иска наследствена пенсия и от Испания, както и че такава ѝ е отказана от Великобритания. Към заявлението е приложено удостоверение, че заявителката е студент във Великобритания. Жалбоподателката е декларирала, че наследодателят ѝ има английски и испански осигурителен стаж, като е дала съгласие българският стаж да бъде зачетен по данните от Регистъра на осигурените лица.

В резултат на извършена от ТП на НОИ проверка на данните за осигурителен стаж и доход на Г. М. П. е установено, че за наследодателя са внесени осигурителни вноски само за периода от 15.09.2008г. – 31.12.2008г., съставляващ 00г. 03м. и 16 дни, и за периода от 01.01.2009г. – 31.03.2009г., съставляващ 00г. 03м. и 00 дни. Органите на НОИ са приели, че периодът от 01.04.2009г. до 30.06.2009г. не следва да се зачита за осигурителен стаж и доход поради невнесени осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице. Общо зачетеният български стаж на Г. П. е 00г. 09м. и 18 дни, в това число стаж от 00г. 03м. и 02 дни при осигурителя „Линеа арте“ за периода 01.06.2010г. до 02.09.2010г. Зачетен е осигурителен стаж от Испания и Великобритания съгласно изпратените формуляри Е 295, съответно 07 г. 04м. 09 дни и 02г. 04м. 09 дни.

С разпореждане № [ЕГН], изх. № 2115-50-22#9 от 21.10.2019г., издадено от Г. А., действаща като ръководител на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори и европейски регламенти за координация на системите за социална сигурност, е отказано на жалбоподателката отпускането на наследствена пенсия по съображения, че българският осигурителен стаж на нейния наследодател е под една година, поради което, съгласно чл.57 от Регламент (ЕО) 883/2004г., този стаж не се сумира с потвърдените осигурителни стажове на лицето от Великобритания и Испания.

Разпореждането е обжалвано пред управителя на НОИ, който с Решение № 53/29.11.2019г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

По делото са събрани като доказателства административната преписка, свързана с издаването на процесното решение, както и допълнително представени в хода на съдебното производство документи – осигурителна книжка № [ЕГН] на Г. П., платежно нареждане и справка, видно от които осигурителните вноски за Г. П. за периода от 01.04.2009г. до 30.06.2009г. са внесени на 12.12.2019г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 4 КСО разпорежданията, издадени от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 КСО, се обжалват пред управителя на Националния осигурителен институт в едномесечен срок. С оглед на това, оспореното решение на управителя на НОИ е издадено от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма на акта и административнопроизводствените правила. Спорът е относно приложението на материалния закон.

Съгласно чл.57, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004г. институцията на държава-членка не е длъжна да отпуска обезщетения за периоди, завършени съгласно прилаганото от нея законодателство, които се зачитат при настъпване на риска, ако продължителността на посочените периоди е под една година, и само въз основа на

тези периоди не се придобива право на обезщетение по силата на разпоредбите на това законодателство. За целите на този член, „периоди“ означават всички периоди на осигуряване, на заетост, на самостоятелна заетост и пребиваване, които или дават право, или пряко увеличават съответното обезщетение.

В случая, органите на НОИ са отказали да отпуснат наследствената пенсия на жалбоподателката на основание цитираната разпоредба от Регламент № 883/2004г., тъй като се приели, че наследодателят Г. М. П. има осигурителен стаж в България по-малко от 12 месеца. Този извод на органите на общественото осигуряване се опровергава от доказателствата по делото.

В основата на заключението, че осигурителният стаж на Г. П. е по-малък от 12 месеца, стои незачитането на стаж за периода от 01.04.2009г. до 30.06.2009г. През този период наследодателят е бил самоосигуряващо се лице през [фирма]. Съгласно чл.37 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), за осигурителен стаж се зачита времето, за което са били дължими или внесени осигурителни вноски за лицата по чл. 4, ал. 1 и ал. 3, т. 5 и 6 КСО, а за самоосигуряващите се лица - времето, за което са внесени осигурителни вноски. Следователно, зачитането на даден период за осигурителен стаж на самоосигуряващо се лице се обуславя от това дали са внесени дължимите осигурителни вноски. В случая, това обстоятелство се установява по несъмнен начин от представената осигурителна книжка (л.70 от делото), платежно нареждане (л.95), писмо и изх. № Ц1043-2150#2/15.05.2020г. (л.96) и служебна бележка (л. 97), издадени от ТП на НОИ С. - град. Действително, внасянето на осигурителните вноски е осъществено след издаването на разпореждане № [ЕГН], изх. № 2115-50-22#9 от 21.10.2019г. и след издаването на решението на Управителя на НОИ. В съответствие с чл.142, ал.1 АПК обаче съдът следва да приложи материалния закон съобразно фактите, установени към датата на приключване на устните състезания. Доколкото в настоящото производство подлежат на доказване и следва да бъдат установени фактите и обстоятелства, релевантни за осигурителния стаж на наследодателя, съответно за правото на наследствена пенсия на жалбоподателката, от значение е дали осигурителните вноски за процесния период са внесени, а не кога това е сторено. След като е безспорно установено в хода на настоящото производство, че осигурителните вноски са внесени, условията на чл.37, ал.1 от НПОС са изпълнени и следва да бъде признат осигурителен стаж за периода от 01.04.2009г. до 30.06.2009г. Това води до промяна в размера на общия български осигурителен стаж на Г. П., в резултат на което се опровергават и изводите на органите на НОИ за недостатъчен осигурителен стаж (по-малко от 12 месеца) по смисъла на чл. 57, пар.1 от Регламент № 883/2004г.

Предвид изложените съображения, оспореното Решение № 53 от 29.11.2019г. на управителя на НОИ и разпореждане № [ЕГН], изх. № 2115-50-22#9 от 21.10.2019г. се явяват незаконосъобразни поради противоречие с материалния закон. Решението на управителя на НОИ следва да бъде отменено и преписката да се изпрати на компетентния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания относно тълкуването и прилагането на закона.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора се явява основателно и следва да бъде уважено. Процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК,

Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Г. П. Решение № 53 от 29.11.2019г. на управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалба срещу разпореждане № [ЕГН], изх. № 2115-50-22#9 от 21.10.2019г.

ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган в НОИ за издаване на нов акт съобразно дадените указания относно тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Н. Г. П. разноски по делото в размер на 480 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: